

رطوبت کمپوست

حداکثر:

به طور نظری مقدار رطوبت مقداری است که به نقطه اشباع نزدیک می‌شود، مشروط بر آن که مواد به اندازه کافی هوا داشته باشند. گرچه از عهده تقاضای اکسیژن برآمدن از نظر فنی امکان پذیر است اما از نظر اقتصادی امکان پذیر نیست. از اینرو اصطلاح حداکثر مجاز تعریف می‌گردد یعنی مقدار رطوبتی که بالاتر از آن در دسترس بودن اکسیژن ناکافی بوده و فرایند بی‌هوازی شروع می‌شود. با توجه به این که هوای به تله افتاده در منافذ و میان قطعات، منبع اولیه اکسیژن برای جمعیت میکروبی است حجم منافذ عامل مهمی است. هر چقدر کسر حجم منافذ اشغال شده توسط آب بزرگتر باشد حجم هوای قابل دسترس کمتر خواهد بود یعنی اکسیژن کمتری وجود خواهد داشت.

حجم خلل و فرج:

این حجم که حجم منافذ خوانده می‌شود با (۱) اندازه قطعات (۲) شکل قطعات و (۳) تا جایی که قطعات ترکیب خود را حفظ کنند، تعیین می‌شوند. حفظ ترکیب بستگی به قدرت ساختار هر کدام قطعات دارد (یعنی مقاومت در برابر صاف شدن) از آن جایی که این ویژگی‌ها تغییر می‌کنند حداکثر رطوبت مجاز از ماده‌ای به ماده دیگر متفاوت است.

حداقل:

حداقل رطوبت یکی از عوامل مهم در بهره‌برداری است زیرا در درجه حرارت بالا و هوای زیاد رطوبت بخار می‌شود. حداقل رطوبت به عنوان یک عامل به خصوص در شرایطی که دسترسی به اکسیژن محدود است بایستی مورد توجه قرار گیرد. در چنین شرایطی باید از طریق افزودن آب رطوبت مورد نیاز را تامین نمود.

